

Ankestyrelsens principafgørelse O-46-92 om varig lidelse - hjælpemiddel - bandager - løse knæskaller - operation

Resume:

En ansøger med en medfødt lidelse i form af abnormt løse knæskaller fandtes berettiget til hjælp til knæbandager efter bistandslovens § 58.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at den omhandlede knælidelse medførte en varig nedsættelse af funktionsevnen, som i væsentlig grad kunne afhjælpes med knæbandage, og at en eventuel knæoperation ikke med sikkerhed ville medføre en bedring af funktionsevnen.

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 817 af 6. december 1990 - § 17 og § 58, stk. 1

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 112, stk. 1

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område - lovbekendtgørelse nr. 877 af 3. september 2008 - § 11, stk. 1, nr. 2

Sagsfremstilling:

Ansøgeren var en 29-årig kvinde, der var beskæftiget i en daginstitution med knæbelastende arbejde. Hun havde søgt kommunen om hjælp efter bistandslovens § 58 til 2 knæbandager. Hun havde løse knæskaller på grund af lange ledbånd. Ifølge speciallægeudtalelse var der tale om en medfødt tilstand, som medførte stabilitetsnedsættelse i knæet og risiko for ledskred med deraf følgende smertetilstand og funktionsnedsættelse. Tilstanden kunne i perioder være arbejdshindrende. En knæbandage ville kunne reducere følgerne og bidrage væsentligt til at opretholde arbejdsevnen.

Kommunen havde givet afslag med henvisning til, at de helbredsmæssige betingelser efter bistandslovens § 58 ikke var opfyldt.

Amtsankenævnet havde på grundlag af en konsulentudtalelse fra ortopæd-kirurgisk speciallæge fundet, at der ikke kunne siges at være tale om en varig lidelse som forudsat i bistandslovens § 58. Amtsankenævnets lægekonsulent havde vurderet, at hvis ansøger havde gener, eventuelt ledskred, burde hun henvises til ortopæd-kirurgisk specialafdeling med henblik på eventuel operation, og først når denne mulighed var forsøgt, kunne man tale om en varig bandagekrævende lidelse.

Ansøger havde i anken anført, at hun fandt det principielt forkert, at en medfødt kronisk smertevoldende tilstand ikke kunne anerkendes som varig lidelse, før hun underkastede sig operation, med de risici indebar, når der fandtes udmærkede hjælpemidler, som i væsentlig grad kunne afhjælpe generne. Sagen

blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om der ved vurderingen af, om der er tale om en varig lidelse, kan stilles krav om, at muligheden for operation skal være udnyttet.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøgeren var berettiget til hjælp til knæbandager efter bistandslovens § 58.

Ankestyrelsen lagde til grund, at varighedsbetingelsen i bistands lovens § 58 indeholder et krav om invaliditet eller varig sygdom, som medfører en vedvarende eller kronisk nedsat funktionsevne, der ikke kan bedres væsentligt ved behandling eller optræning.

For så vidt angår udnyttelse af behandlingsmuligheder fremgår det af bistandslovens § 17, at det kan pålægges den der søger bistand at medvirke til sagens oplysning, herunder ved at lade sig undersøge af en læge eller indlægge til observation eller behandling. Det er almindeligt antaget, at mindre og ufarlige kurative indgreb, der er lægeligt anbefalet, vil ansøgeren ikke være berettiget til at modsætte sig. Der er derimod ikke pligt til at underkaste sig undersøgelse eller behandling, der kan medføre fare for liv eller før- lighed.

Efter de foreliggende oplysninger fandt Ankestyrelsen ikke, at eneventuel knæoperation med sikkerhed ville medføre bedring af funktionsevnen.

Ankestyrelsen fandt derfor ikke, at det havde været berettiget at stille krav om, at muligheden for operation skulle forsøges.

Ankestyrelsen fandt i øvrigt, at den i sagen omhandlede knælidelse medførte en varig nedsættelse af funktionsevnen, som i væsentlig grad kunne afhjælpes med knæbandager.